

ÁRVAI-JÓZSA KITTY

KASZ + 2019

XVI. Kecskeméti Acélszobrászati és

Képzőművészeti Szimpózium záró kiállítása*

Immár tizenhatodik alkalommal rendezték meg idén nyáron a KÉSZ Csoport ipari csarnokaiban az Acélszobrászati Szimpóziumot, amely nem mindennapi lehetőséget jelent a művészek és a rendezők számára, s amely mára különleges színfoltta vált a hazai kortárs alkotótáborok palettáján. Az elmúlt tizenhat alkalommal 116 művész járt a telepen, és a KASZ eddigi tevékenysége során összesen 802 zsűrizett műalkotás született, amelyeket a közönség több mint harminc önálló és számtalan tematikus kiállításon láthatott.

Az alkotók intenzív gondolkodással és munkával telt két hetet töltenek el az ipartelepen. A szimpózium lehetőséget ad arra, hogy a művészi gondolat nagyüzemi körülmények között, a fém nyújtotta mindennemű adottságot és rejtélyt kihasználva, megismerve öltön testet. A lézer- és plazmavágók, megmunkáló központok segítségével készülnek az alkotások kölcsönös szakmai együttműködésben a hegesztőkkel, mérnökökkel, technológusokkal és más szakemberekkel. Az itt készült művek egy része a cégcsoport gyűjteményét gyarapítja, más részük viszont irodaházakban vagy köztéren kerül elhelyezésre. Az elmúlt években a KASZ kecskeméti alkotóműhelye – a speciális acélszobrászat továbbfejlesztése mellett – tudatosan nyitott a képzőművészet többi ága felé is. 2013 óta több festőművész, grafikus, fotós használta ki a lehetőséget, hogy a képalkotás terén is kiváló művekkel gazdagítsa a szimpóziumot a KÉSZ Csoport művészeti mecenatúra programjának részeseként.

Az idei évben meglehetősen egységes tárlat született az elkészült műalkotásokból. Talán furcsán hangozhat ez, ha áttekintjük a munkákat a csipkézett acélmiderektől a pópává avanszált hegesztősisak mögött rejtőző acélszobrász fotóján át Gesztenye Marciig.

Fock Máté akár önarcképként is értelmezhető munkájában a szemüveges fémvázzal keretezett fejet fémhulladékból applikált, zsúfoltan rajzó agy tölti ki. Nyakigláb figurája csípőre tett kézzel, magabiztosan igyekszik a külvilággal kommunikálni váltogatható, mindenki számára érthető transzparens feliratokkal. Szúnyogot formáló kisplasztikája viszont egy, a természetben fellelhető, az embert gyakran bosszantó ízeltlábút idéz. Finom iróniával átszótt munkái minden esetben a különböző hulladékanyagok tudatos újrendezésével, új kompozíciós rendbe sorolásával készülnek más, egy a korábbi funkciótól merőben eltérő szerepet szánva a komponenseknek.

Balázs Péter alkotásaira is lényegi hatást gyakorolnak a természetből vett organikus, főleg növényi formák. Lézervágott acéllemezekből, kalapáccsal történő domborítással készített virágobjektjeinek redukált formavilága egyszerű, letisztult formanyelvet képvisel, plasztikai a rideg, nehéz anyag és a növény finom vonalú rajzolatának kontraszthatásából táplálkoznak. Az alkotót láthatóan a térrel való játék, az acél szilajságában rejlő esetlegesség, az anyag megmunkálása során kibontakozó szín- és formabeli ezerarcúság foglalkoztatja.

A síkból való kilépés különféle módozatait kutatva, rozsdamentes acéllemezek és rézlemezek ötvözéséből születtek Ecsedi Zsolt különleges fémmreliefjei, amelyek a fém és a fény, sőt a lánggal való kezelésnek köszönhetően – a színek virtuóz együtthangzása által – izgalmas felületi játékot mutatnak.

Barabás Zsófi intuitív festészetében a látvánnyal operál, színmezők és változatosan burjánzó formák, sávok, elemek interferenciájából születnek lüktető kompozíciói. Utóbbi alkotásai azonban sejtetik, hogy a művészi attitűd alakulásával párhuzamosan a képek mintha mélyebb, szemlélődőbb harmónia felé vezetnék az alkotót és a nézőt egyaránt. Ezt a változó szemléletet tükrözik talán lé-

* Kecskemét, Izsáki út 8/D, IQ Kecskemét Kft. mélygarázsa, 2019. július 5 – augusztus 9.

zerrel vágott, csiszolt, fényezett térobjektjei is, amelyek mindenképpen arról árulkodnak, hogy az acél új távlatokat nyitott meg előtte.

Barabás Márton eddigi, plasztikai illuzionizmussal áthatott képei, domborművei és plasztikái mutatják, hogy az alkotó egyik legfőbb kérdésfelvetése a tér kutatása, a sík és a tér dilemmáinak interpretációja köré szerveződik. Egy korábban lemeztekerccset tartó, robusztus papírhengerre, vagyis egy az ipari felhasználás során visszamaradt hulladékelemre applikálta a kultúra és a zene teljesen eltérő kontextusából kiemelve a mindenki által a zongorához társítható fekete-fehér billentyűzetet. A szokatlan konstrukcióban az eltérő, a környezetéből kiemelt és újrakomponált elemek bábeli torony asszociációját ébresztő alkotásként szervesülnek. A korábban síkban megjelenített tárgye gyütteseket pedig most acélból precízen vágott, hajlított geometrikus elemekből, egymásba kapcsolódó-kapaszkodó, szabályos és szabálytalan elemekből építette újra.

Majoros Gyula acélobjektjei konzekvensen fűzik tovább a korábbi években megkezdett, tárgy-kultúrához kapcsolódó művek sorozatát, amelynek során a művész feltehetően saját identitásának, önnön világvilágának eredetére és alakulására reflektál a nagyszülőkre és a szabóságra utaló acélosan vasalt inggel éppen úgy, mint a terítős asztallal vagy a tóratekerccsel.

Rabóczky Judit Rita kézi plazmavágóval, hegesztővel hímzett, csipkézett bugyijai és fűzői egyfelől következetesen csatlakoznak a művész korábbi munkáihoz, amennyiben a nő, nőiség mibenlétének kérdése az alkotások mozgatórugója. Ez esetben mégis kicsit új irányt látunk megvalósulni. Kivételesen nem az embert, a nőt formázza az acélos környezetben egyébként igazán otthonosan mozgó alkotó. Maga a test most csak közvetve van jelen. A fűző a 16. században terjedt el a felsőbb osztály tagjai körében, és nemcsak a nők, de a férfiak ruhatárának is alapfelszerelésévé vált. Népszerűsége csúcspontjára azonban csak két évszázaddal később érte el, amikor már – a társadalmi hovatartozástól függetlenül – szinte minden nő viselte, és gyakorlatilag az illő női viselet elengedhetetlen tartozékának számított. Valerie Steele, a New York-i Divettechnikai Intézet Múzeumának vezetője szerint a fűző már csak azért is népszerű volt a nők körében, mert lehetőséget kínált arra, hogy szexualitásukat társadalmilag elfogadható módon fejezzék ki: keretbe foglalta a hullámzó női idomokat, és a homokóra-alak mindig a kívánatos, termékeny nőt szimbolizálta.

Verebics Ágnes fotósorozata egészen különleges hatással bír. Nem csupán azért, mert füst-ézüst színű, alukompozit lemezre nyomtatták fekete-fehérben UV (ultraviola) táblanyomtatóval, hanem azért is, mert tulajdonképpen az iparterületen dolgozók, tanulók és a saját alkotótársai láthatók a képeken, akiknek fejére fura tapintású textíliák, gumidugók vagy éppen marhaszarv ráapplikálásával újraértelmezett hegesztősisakok kerültek, ráadásul teljes hegesztőfelszerelésben, meglehetősen szokatlan asszociációs helyzetekbe komponálva. Gondolhatunk itt például arra a bobcatre, amelynek bontókalapácsa ebben a kontextusban fallikus utalást rejt.

Gwizdala Dáriusz gyerekrajzszerű, sematikus figuráinak statikusságát a feketébe vont, a talaj szintjén fekvő, vetett acélárnyékok fokozzák. A csocsóasztalról ismerős figurák vagy a monumentális gesztenyealak olyan, akár egy antiemlékmű. Finom iróniával nyúl az alkotó a triviálisnak tűnő, síkban tartott, illusztratív elemekhez, s felnagyítja és fémbe öltözteti őket, jellegzetes feszültséget keltve forma és tartalom között.

A szimpózium idején hívszava az *egyensúlytalanság* volt. Pontosabban az egyensúly, az összhang és a harmónia hiánya, követhetetlen világunk, világvilágunk és nézeteink egyre abszurdabb alakulása és alakítása. Bizonyos nézetek szerint egy adott kor világvilágképe mindabból az ismeretanyagból áll össze, melyet az egyes korok emberei a világról gondolnak. Ám ha a világról való tudás olykor már szinte felfoghatatlanul kaotikussá, áttekinthetlenné válik, az egységes világvilágkép fogódzók hiányában széteséssel fenyeget. Talán efféle fogódzók, kapaszkodók keresésére tesznek kísérletet az alkotók is a kibillent egyensúlyra való reflektálás során.

